

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/7/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200444
Dátum vydania rozhodnutia:	12.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7012200444.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: JOMADO s.r.o., Hlavná 600, Streda nad Bodrogom, IČO: 36 588 547, zast. JUDr. Martinou Gombosovou, advokátkou, so sídlom Moldavská cesta 21/A, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1040503/141174/2012 zo dňa 22. februára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/55/2012 - 114 zo dňa 24. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/55/2012 - 114 zo dňa 24. októbra 2012, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1040503/141174/2012 zo dňa 22. februára 2012, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/23667/11/Kaš zo dňa 22. septembra 2011, ktorým nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie jún 2010 v sume 68 357,77 € a určil vlastnú daňovú povinnosť za zdaňovacie obdobie jún 2010 v sume 478 956,07 €.

Krajský súd poukazujúc na jednotlivé úkony správcu dane a relevantné ustanovenia právnych predpisov dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zdaňovacom období jún 2010 v sume 544 917,60 € na základe dodávateľských faktúr od dodávateľov GLOBAL - MIX, s.r.o., J. T. - VENIKOM a TOKAJ INVEST SK, s.r.o. Takisto v súlade so zákonom správca dane ponechal DPH, ktorú žalobca vykázal ako vlastnú daňovú povinnosť, pretože platiteľ je povinný odvieť ju vo výške uvedenej v podanom v daňovom priznaní za uvedené zdaňovacie obdobie. Uskutočnený nákup tovaru od uvedených dodávateľov žalobca preukazoval iba dodávateľskými faktúrami a pokladničnými dokladmi (výdavkové a príjmové pokladničné doklady), pričom všetky faktúry ako aj pokladničné doklady vystavoval p. J. T. st., ktorý bol konateľom žalobcu

ako aj dodávateľských obchodných spoločností, resp. vystupoval ako dodávateľ - fyzická osoba. Krajský súd sa stotožnil so závermi správcu dane a žalovaného, že posudzovanie plnenia a transakcie týkajúce sa nákupu lykožrúta smrekového, jabĺk a bažantov poľných nasledovali skutočný obchodný účel a boli len nástrojom na získanie daňovej výhody - finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu. Vo vzťahu ku komodite lykožrút smrekový považoval krajský súd za potrebné uviesť, že je priam absurdné, aby predmetom dodania tovaru bol podkôrny hmyz v objeme počítanom na kusy (9.210.530 kusov, resp. 4.010.500 kusov) za situácie, keď jeho získanie spôsobom uvedeným p. J. T. bolo pracovníkmi odborných inštitúcií vyvrátené, pričom žalobca ani nepreukázal využitie tejto fakturovanej komodity pre svoje ďalšie podnikanie (skrmovanie lykožrúta smrekového bažantom poľným bolo odbornými inštitúciami rovnako vyvrátené). Rozsiahlym dokazovaním vykonaným správcou dane nebolo preukázané dodanie jabĺk žalobcovi od dodávateľov J. T. - VENIKOM a TOKAJ INVEST SK, s.r.o. Tieto daňové subjekty nepreukázali, že uvedený tovar vôbec vlastnili. Súd sa takisto stotožnil so záverom správcu dane a žalovaného ohľadne nepreukázania dodania 5 tisíc kusov bažanta poľného dodávateľom J. T. - VENIKOM.

Pokiaľ žalobca namietal, že výzve správcu dane na predloženie dokladov a podanie vysvetlení nemohol vyhovieť, pretože v tom čase sa už jeho štatutárny zástupca nachádzal vo väzbe a dokumenty daňového subjektu a subjektov personálne prepojených osobu p. J. T. boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci vykonaných domových prehliadok, krajský súd poukázal, že kontrola zistení oprávnenosti nároku žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu D. za zdaňovacie obdobie jún 2010 bola začatá dňom 23. septembra 2010. Vtedajší konateľ žalobcu p. J. T. st. bol vzatý do väzby dňa 1. marca 2011. Do dňa vzatia vtedajšieho konateľa žalobcu do väzby, mal žalobca dostatočný časový priestor na preukázanie uskutočnenia sporných zdaniteľných obchodov. Konateľ žalobcu bol výzvami v priebehu mesiacov január a február 2011, t.j. do času jeho vzatia do väzby, opakovane vyzývaný na predloženie dôkazov a podanie vysvetlení k sporným zdaniteľným obchodom. Na tieto výzvy kontrolného orgánu realizujúceho výkon daňovej kontroly nereagoval, a preto žalobca počas výkonu daňovej kontroly nebol ukrátený na svojich právach uvedených v § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o správe daní“). Nesplnenie povinností žalobcu ako kontrolovaného daňového subjektu v zmysle § 15 ods.6 písm. e/ zák. o správe daní nie je možné ospravedlniť a tolerovať s poukázaním na neplnenie si povinnosti zo strany advokátskej kancelárie, ktorú žalobca poveril svojím zastupovaním v daňovom konaní. Vzťah medzi zástupcom a zastúpeným je súkromnoprávnym vzťahom, ktorý priamo nedopadá na vzťah orgánu verejnej moci (kontrolný orgán realizujúci daňovú kontrolu) a kontrolovaného daňového subjektu upraveného zák. o správe daní (normou verejného práva).

K žalobnej námietke týkajúcej sa porušenia § 58 zák. č. 301/2005 Z. z. v súvislosti so zaistením dokladov žalobcu pri prehliadke v dňoch 1. marca 2011 a 2. marca 2011 krajský súd uviedol, že nie je oprávnený posudzovať zákonnosť postupu policajných orgánov v súvislosti s výkonom domovej prehliadky. Navyiac z listu Prezídia Policajného zboru, UBPK, Košice zo dňa 23. decembra 2011 vyplýva, že kópie zápisníc o zaistených dôkazoch boli odovzdané zamestnancom spoločnosti, obvinenému J. T. a jeho obhajcom. Neposkytnutie informácií požadovaných terajšou konateľkou žalobcu orgánmi polície nemá právny význam z pohľadu splnenia si dôkaznej povinnosti zo strany žalobcu, pretože terajšia konateľka žalobcu žiadala poskytnúť tieto informácie dňa 12. januára 2012, t.j. už po ukončení daňovej kontroly.

Ako nedôvodnú vyhodnotil súd námietku týkajúcu sa nedostatku dôvodov napadnutého rozhodnutia žalovaného. Rozhodnutie žalovaného obsahuje konštatovanie skutkového stavu zisteného vykonanou daňovou kontrolou, pričom žalovaný jednotlivé skutkové zistenia vyhodnocoval z pohľadu žalobcom uplatneného nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa žalovaný podrobne vypořiadal s jednotlivými odvolacími námietkami. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol skutočnosti, ktoré boli rozhodujúce, zdôvodnil, akými úvahami bol vedený pri hodnotení vykonaných dôkazov a aplikácii relevantnej právnej úpravy.

K namietanému porušeniu zásady proporcionality krajský súd s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 67/07 uviedol, že J. T. st. bol spoločníkom a konateľom niekoľkých desiatok obchodných spoločností (podľa správcu dane a žalovaného išlo o 77 obchodných spoločností, z ktorých 51 bolo registrovaných ako platiteľov DPH), ktoré uskutočňujú medzi sebou ako platitelia dane z

pridanej hodnoty zdaniteľné obchody. Vtedajší konateľ žalobcu J. T. st. súčasne vykonával v týchto spoločnostiach všetky činnosti súvisiace s obchodno-ekonomicky a organizačno-výrobnými aktivitami týchto spoločností. Podľa vlastného vyjadrenia bol v celom reťazci svojich obchodných spoločností nezastupiteľný, ku všetkým preverovaným skutočnostiam mohol iba on podať vyjadrenia a predkladať dôkazné prostriedky ku kontrole, preto bol súbežný výkon daňových kontrol u viacerých týchto spoločností nevyhnutný v záujme najúplnejšieho zistenia skutkového stavu. Tento dôvod súbežného výkonu daňových kontrol u viacerých obchodných spoločností, ktorých spoločníkom a konateľom bol J. T. st., bol dostatočne zdôvodnený v dodatočnom platobnom výmere správcu dane ako aj v rozhodnutí žalovaného. Reálnosť uskutočnených obchodov bolo možné preukazovať iba zisťovaním pohybu tovaru v reťazci spoločnosti, v ktorých J. T. st. bol konateľom. Snahou správcu dane bolo zistiť pôvod tovaru, t.j. kto bol prvotným dodávateľom tovaru, cez ktorú obchodnú spoločnosť v reťazci obchodných spoločností, v ktorej je J. T. st. konateľom, sa tovar do tohto reťazca dostal, resp. kedy tovar a cez ktorú spoločnosť opustil tento reťazec obchodných spoločností. Postup správcu dane bol v súlade so zásadou proporcionality. Cieľom (účelom) sledovaným štátom bolo zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu žalobcovi zo štátneho rozpočtu, pričom použitie prostriedkov na dosiahnutie tohto účelu bolo potrebné a nevyhnutné - dospieť k uvedenému cieľu bolo možné len súbežným výkonom kontrol v reťazci obchodných spoločností personálne prepojených osobou J. T. st., nie samostatnými izolovanými daňovými kontrolami jednotlivých obchodných spoločností.

Žalobca, ktorého konateľ bol konateľom aj veľkého počtu ďalších obchodných spoločností, nemohol byť z tohto dôvodu zvýhodnený oproti daňovému subjektu, ktorého konateľ nie je konateľom aj v iných obchodných spoločnostiach. Žalobca preto nemôže namietat nezákonnosť postupu správcu dane len z dôvodu, že jeho konateľ je nadmerne zaťažený súčasne prebiehajúcimi daňovými kontrolami daňových subjektov - obchodných spoločností, ktoré sú personálne prepojené osobou konateľa. J. T. st. ako konateľ žalobcu a konateľ ďalších obchodných spoločností si musel byť vedomý toho, že pri uplatňovaní nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty môže byť dôvodom uplatnených nárokov predmetom daňových kontrol zo strany príslušných správcov dane. J. T. st. založením veľkého počtu obchodných spoločností bol oprávnený realizovať ústavné právo slobodne podnikat'. Na druhej strane však bol povinný akceptovať aj postupy orgánov daňovej správy, ktoré realizovali svoje zákonné oprávnenia pri správe daní.

X. súd odmietol námietku žalobcu, podľa ktorej jediným dôkazom, na ktorom postavil správca dane svoje rozhodnutie je totožnosť J. T. st. ako spoločníka, resp. konateľa v spoločnostiach, medzi ktorými došlo k uskutočneniu predmetných zdaniteľných plnení. Žalovaný svoj záver o fiktívnosti žalobcom deklarovaných zdaniteľných plnení rovnako nevyvodil iba zo skutočností, že žalobca neúčtoval o režijných nákladoch (vodné, stočné, spotreba elektrickej energie, plyn a pod.). Týmito zisteniami popri iných dôkazoch dokumentoval, že žalobca nevykonával aktívnu podnikateľskú činnosť, ale podnikateľské aktivity iba predstieral (napr. nákupy komodít bez akejkoľvek trhovej hodnoty - lykožrút smrekový).

Súd sa stotožnil so závermi správcu dane, že obchodné spoločnosti založené p. J. T. st. nepodnikajú štandardným spôsobom a podnikateľskú aktivitu iba predstierajú v záujme získania daňových výhod - čerpania nadmerných odpočtov. Tieto závery mohol žalobca vyvrátiť navrhnutím a predložením dôkazov, ktoré by preukázali reálnosť predmetných plnení. Argumentáciu žalobcu závermi rozsudku Súdneho dvora ES vo veci C-255/02 považoval súd za neadekvátnu, nakoľko konateľ žalobcu bol konateľom vo všetkých svojich obchodných spoločnostiach, ktoré boli zapojené do obchodného reťazca s tovarom a službami, a preto objektívne musel mať vedomosť o tom, že ide o fiktívne obchody s cieľom získať daňovú výhodu. Je nesporné, že jednotlivé obchodné spoločnosti sú samostatnými právnymi subjektmi, ale výlučne p. J. T. st. sám uzatváral obchody medzi daňovými subjektmi, ktorých bol konateľom, dodanie tovaru fakturoval, uhrádzal a prijímal platby za tovary a služby a zabezpečoval všetky organizačné a výrobné činnosti spojené s podnikaním.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 18. decembra 2012 odvolanie, v ktorom sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalovaného zaviazhe k náhrade trov konania.

Uviedol, že správca dane ako ani súd nevzali do úvahy žiadnu inú možnú alternatívu vo vzťahu k

dodaniu tovaru, ale dospeli k ničím nepodloženému záveru, že pokiaľ žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, že tovar bol doručený, tento tovar reálne dodaný byť nemohol. Žalobca neporušil § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o DPH“) pretože ako platiteľ využil svoje oprávnenie odpočítať daň, nakoľko bola voči nemu uplatnená iným platiteľom. Skutočnosť, že medzi spoločnosťami existuje personálne prepojenie nemá výpovednú hodnotu vo vzťahu k uskutočneniu akéhokoľvek plnenia.

Žalobca ďalej namietal nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti so zaistením dokladov, ktorú otázku mal podľa žalobcu riešiť správca dane ako predbežnú otázku. Daňové orgány mali daňovú kontrolu prerušiť, a to až do času, kým bude riadne preverené, či orgány činné v trestnom konaní postupovali pri zaistení dokladov a spísaní zápisníc o zaistení zákonným spôsobom. Len takýto postup správcu dane by viedol k riadnemu zachovaniu práv žalobcu.

Podľa názoru žalobcu sa súd nevysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa nedostatku dôvodov rozhodnutia žalovaného. Žalobca mal za to, že žalovaný sa nevysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní, a teda námietka nedostatočne odôvodneného rozhodnutia je opodstatnená. Strohé uvedenie, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí podrobne vysporiadal s odvolacími námietkami nemožno považovať za riadne vyporiadanie sa so žalobnými dôvodmi a poskytnutie relevantnej právnej ochrany žalobcovi. Žalobca poukazuje na judikaturu Ústavného súdu SR bol toho názoru, že zo strany Krajského súdu v Košiciach došlo aj porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodovania a k porušeniu právnej istoty, keďže vo veci sp. zn. 7S/13934/2010 (žalobca obchodná spoločnosť SHEN TIAN s.r.o.), Krajský súd v Košiciach zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. d/ zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“), keď konštatoval, že je nesporné, že žalovaný reagoval v dôvodoch napadnutého rozhodnutia iba na jednu žalobcom uplatnenú odvolaciu námietku.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 18. januára 2013 vyjadril žalovaný tak, že sa stotožňuje sa závermi krajského súdu uvedenými v napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. decembra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3 zák. o správe daní, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosť všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 29 ods. 8 zák. o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zák. o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zák. o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1040503/141174/2012 zo dňa 22. februára 2012, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/23667/11/Kaš zo dňa 22. septembra 2011, ktorým žalobcovi nebol priznaný nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie jún 2010 v sume 68 357,77 € a určená vlastná daňová povinnosť za zdaňovacie obdobie jún 2010 v sume 478 956,07 €.

Vzhľadom na obsah odvolacích námietok sa najvyšší súd prvotne zaoberal namietaným nedostatkom dôvodov v rozsudku súdu prvého stupňa, pokiaľ sa jednalo o v žalobe vytýkaný nedostatok dôvodov rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, pokiaľ krajský súd hodnotil neodôvodnenosť a z nej vyplývajúcu nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného. Krajský súd stručne, výstižne a správne vyhodnotil vznesenú námietku ako nedôvodnú. Nie je podstatou a zmyslom konania v správnom súdnictve opakovane uvádzať resp. mechanicky prepisovať všetky dôvody, ktoré na hodnotenie jednotlivých námietok v daňovom konaní použil žalovaný. Navyiac ani sám žalobca, či už v podanej žalobe ako ani v podanom odvolaní neuviedol, ktorú konkrétnu námietku mal žalovaný v odvolacom konaní opomenúť.

Pokiaľ žalobca poukázal na iné rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo iné rozhodnutie žalovaného zrušené ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, najvyšší súd poukazuje, že v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. konajúci súd nie viazaný právnym názorom vysloveným v skoršom rozsudku, avšak ak by sa rozhodol od neho odchýliť, prípadne považoval uvedené rozhodnutie pre prejednávanú vec za irelevantné, bol by povinný svoj postup náležite odôvodniť.

V danom prípade však nemožno považovať za vyslovený právny názor skutočnosť, že iné rozhodnutie žalovaného neobsahovalo dostatok dôvodov. Táto okolnosť má pôvod v obsahu odôvodnenia určitého konkrétného rozhodnutia, ktorého zákonnosť sa preskúmava. Prijatím argumentácie žalobcu a jej rozvinutím ad absurdum by každé rozhodnutie, pri ktorom je namietaná nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov bolo potrebné zrušiť, bez ohľadu na skutočný stav zachytený v odôvodnení preskúmaného správneho rozhodnutia. Aplikáciu skorších súdnych rozhodnutí na iné prípady podmieňuje totožnosť, prípadne minimálna odchýlka - obdobnosť, skutkového a právneho stavu, rovnako nie je bez významu postavenie súdu, ktorý rozhodnutie vydal (okresný, krajský či najvyšší súd), ako aj ustálenosť judikatúry týkajúcej sa danej právnej otázky, pričom použitie skorších rozhodnutí je významné najmä z hľadiska argumentačného rešpektujúc § 135 ods. 1 O. s. p.

V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadne záveru daňových orgánov, že pokiaľ neboli predložené žiadne dôkazy o tom, že tovar bol doručený, tento tovar reálne dodaný byť nemohol, najvyšší súd poukazuje na § 29 ods. 8 zák. o správe daní, v zmysle ktorého dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, tento však ostal v priebehu daňovej kontroly nečinný. Pokiaľ k dodaniu tovaru došlo, bolo povinnosťou daňového subjektu predložiť správcovi dane relevantné doklady dokazujúce skutočný priebeh fakturovaných obchodov.

Rovnako neobstojí ani námietka, že správca dane ako aj žalovaný vychádzali len z toho, že žalobca je spoločnosťou, kde bol konateľom p. J. T. st. Z predloženého administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane vykonal rozsiahle preverovanie uskutočnenia obchodov, boli vykonané početné úkony (viaceré opísané aj v rozsudku súdu prvého stupňa), z ktorých vyplýva, že reálne uskutočnenie obchodov nebolo preukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom

Krajského súdu v Košiciach a nepovažujúc námietky žalobcu za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.